

Тогава, моитѣ очи
тамъ, дълго, дълго тѣ се
вглеждатъ;
где свѣткатъ грѣйнавали зве-
зди...
И тамъ Те, Боже, азъ съгле-
ждамъ!..

Азъ сѣщамъ звезднитѣ лжчи,
какъ нѣжно ми душата га-
лятъ;
и въ насълзени ми очи,
отново вѣра въ Тебе палятъ...

Смили се, Господи, надъ менъ,
и бди надъ своето дете си-
ротно!
Пази ме винаги въ беди —
не ме оставяй Ти — самотно.

Г. А. Угаровъ

Дългътъ

Самотенъ островъ. . . Ве- чиха вѣковното му чело. Едри черъ. . . Изведнажъ тъмни обла- вълни запрепускаха и почнаха ци заприиждаха като ята черни да се разбиватъ о плесеняса- птици отъ всички страни на литѣ стени на фара. Безброй небето и забулиха неговия морски птици долетѣха и на- тихъ звезденъ ликъ. Морето кацаха по покрива на фара, настрѣхна. По неговата снага, подъ стрехитѣ и навсѣкжде, пропълзѣха трѣпки и набър- кждето можеше да стѣпи пти-